

2. posiłkowo: uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej (dziewiąta izba) z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie T-620/11 w zakresie, w jakim skarga została w nim oddalona jako bezzasadna, oraz przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
3. obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie kwestionuje w swym odwołaniu okoliczność, że klauzula restrukturyzacji zawarta w § 8c ust. 1a KStG została uznana za pomoc selektywną.

W uzasadnieniu odwołania wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty:

Zarzut pierwszy: naruszenie art. 107 ust. 1 TFUE

Wnosząca odwołanie twierdzi, że klauzula restrukturyzacji nie jest środkiem selektywnym i nie stanowi pomocy w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

- Sąd wyszedł z błędnego założenia, że wyjątkowe uregulowanie zawarte w § 8c ust. 1 KStG, w myśl którego w określonych wypadkach nabycia udziałów podlegające przeniesieniu straty przepadają, jest częścią układu odniesienia. W rzeczywistości przepis ten jest odstępstwem od układu odniesienia. Układ odniesienia stwarza generalnie możliwość przenoszenia strat na późniejsze okresy podatkowe.
- Klauzula restrukturyzacji ma ponadto charakter ogólny, gdyż nie przyznaje żadnej korzyści selektywnej. Między przedsiębiorstwami znajdującymi się w trudnej sytuacji, do których ma zastosowanie klauzula restrukturyzacji, a wszystkimi innymi przedsiębiorstwami, w szczególności tymi zdrowymi pod względem gospodarczym, istniały istotne różnice, wobec czego obie te grupy przedsiębiorstw nie znajdowały się w sytuacjach porównywalnych. Ponadto przy badaniu, czy sytuacje te są porównywalne, Sąd przyjął scenariusz czysto teoretyczny. Grupy, które Sąd wziął pod uwagę w celach porównawczych, praktycznie nie występują bowiem w rzeczywistym obrocie prawnym.
- Klauzula restrukturyzacji nie „sprzyja [również] niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów”. Jest ona potencjalnie dostępna dla wszystkich przedsiębiorstw i nie wyłącza z góry ze swego zakresu zastosowania żadnej kategorii przedsiębiorstw. Przesłanką jej zastosowania nie jest żadna „szczególna cecha” przedsiębiorstwa, ale zdarzenie gospodarcze, a mianowicie tzw. nabycie w celu restrukturyzacji.
- Klauzula restrukturyzacji może ponadto być uzasadniona istotą i ogólnymi celami niemieckiego systemu podatkowego. Pomaga ona w urzeczywistnieniu podstawowych zasad niemieckiego podatku od osób prawnych, a mianowicie zasady przenoszenia strat, zasady opodatkowania według zgodności płatniczej, jak też ogólnego celu fiskalnego w postaci zapewnienia trwałych wpływów podatkowych.

Zarzut drugi: naruszenie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań

Zdaniem wnoszącej odwołanie wyrok Sądu narusza wynikającą z prawa Unii zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Żaden zachowujący najwyższą staranność podmiot gospodarczy nie był bowiem w stanie przewidzieć, że klauzula restrukturyzacji zostanie zakwalifikowana jako pomoc państwa. Porównywalne uregulowania obowiązujące w Niemczech i w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej nigdy nie były kwestionowane przez Komisję jako niezgodne z prawem w dziedzinie pomocy państwa.

(¹) Dz.U. L 235, s. 26.

**Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydane w dniu 19 lutego 2016 r. w sprawie T-53/14,
Ludwig-Bölkow-Systemtechnik/Komisja, wniesione w dniu 2 maja 2016 r. przez Ludwig-Bölkow-
Systemtechnik GmbH**

(Sprawa C-250/16 P)

(2016/C 222/11)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH (przedstawiciel: M. Núñez Müller, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie pkt 3 sentencji zaskarżonego wyroku, w którym skarga w sprawie T-53/14 została oddalona w pozostałym zakresie, i związanego z tym rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów zawartego w pkt 4 sentencji;
- zmiana pkt 2 sentencji zaskarżonego wyroku, mocą którego kwoty należne tytułem odszkodowania ryczałtowego od spółki Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH zostały obniżone do wysokości 10 % podlegających zwrotowi zaliczek, w taki sposób, aby spółka Ludwig-Bölkow-Systemtechnik GmbH nie musiała zwracać żadnej kwoty tytułem odszkodowania ryczałtowego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania odwoławczego, a także – w uzupełnieniu pkt 4 sentencji zaskarżonego wyroku – kosztami postępowania pierwszoinstancyjnego w sprawie T-53/14.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołanie nie dotyczy pkt 1 sentencji wyroku Sądu w sprawie T-53/14, w którym Sąd stwierdził, że w odniesieniu do drugiego i trzeciego żądania skargi postępowanie należy umorzyć. Odwołanie nie dotyczy także pkt 2 sentencji wyroku Sądu w sprawie T-53/14 w zakresie, w jakim Sąd obniżył w nim kwoty należne tytułem odszkodowania ryczałtowego do kwoty odpowiadającej 10 % zaliczek, które mają być zwrócone w ramach przedsięwzięć HyWays, HyApproval i HarmonHy. Punkt 2 sentencji wyroku jest natomiast kwestionowany w zakresie, w jakim kwoty należne tytułem odszkodowania nie zostały obniżone do zera, zgodnie z żądaniem skargi. Punkt 3 sentencji tego wyroku jest kwestionowany w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim żądanie pierwsze i (częściowo) czwarte. Punkt 4 sentencji zaskarżonego wyroku jest kwestionowany z tego względu, że uwzględnienie odwołania powinno doprowadzić do innego rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów oraz z tego względu, że Sąd nie obciążył Komisji, wbrew żądaniu skarżącej, kosztami postępowania związanymi z żądaniami, w odniesieniu do których postępowanie zostało umorzone.

Wnosząca odwołanie stoi na stanowisku, że w zaskarżonym wyroku naruszono obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 36 i art. 53 ust. 1 statutu Trybunału, zasadę dobrej wiary, zakaz przeinaczania dowodów oraz mające zastosowanie prawo belgijskie.

W zaskarżonym wyroku naruszono obowiązek uzasadnienia, gdyż Sąd błędnie pod względem prawnym i bez uzasadnienia odnoszącego się do istoty zagadnienia uznał, że metoda obliczania stawki godzinowej zastosowana przez skarżącą w odniesieniu do podlegających zwrotowi kosztów doprowadziła do tego, że Komisja musiała uczestniczyć w pokryciu całkowitych kosztów niezależnych od przedsięwzięć.

Ponadto w zaskarżonym wyroku naruszono ogólną zasadę dobrej wiary, ponieważ niejasność w treści zawartych w spornych umowach warunków ogólnych należało rozstrzygnąć na niekorzyść Komisji i na korzyść skarżącej, zamiast przenosić na skarżącą ryzyko ich stosowania.

W zaskarżonym wyroku naruszono również zakaz przeinaczania dowodów, ponieważ ocena przedstawienia okoliczności faktycznych przez skarżącą w pierwszej instancji jest oczywiście błędna.

W zaskarżonym wyroku naruszono ponadto wiążące przepisy mającego zastosowania prawa belgijskiego oraz zasadę skutecznej ochrony prawnej, gdyż błędnie uznano, że wykładnia ogólnych warunków jest „jasna”, a w efekcie wyłączono zastosowanie prawa belgijskiego.

W zaskarżonym wyroku naruszono wreszcie obowiązek uzasadnienia i mające zastosowanie prawo, gdyż w odniesieniu do obowiązku zapłaty odszkodowania ryczałtowego uznano w nim, że chociaż art. II.30 ogólnych warunków jest sprzeczny z obowiązującym prawem belgijskim, to jednak nie stwierdzono na tej podstawie, że ów art. II.30 nie ma zastosowania, i w sposób niezgodny z prawem wprowadzono obniżkę, kontynuując jego stosowanie.
